DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 4 sierpnia 1955 | Nr 10 /3 gr/ | Poz. 42—46

TREŚĆ:

42.

OKÓLNIK Nr KS. 24/55
z dnia 7 czerwca 1955 r.
w sprawie zmian w sprawozdawczości finansowej.

Ministerstwo Finansów, Departament Księgowości działając w porozumieniu z Głównym Urzędem Statystycznym komunikuje, co następuje:

1. W sprawozdaniu finansowym — wzór P-24 „Rachunek strat i zysków" oraz w jego odpowiednikach dla innych, niż przemysł średni i wielki działach gospodarki narodowej, należy zaprzestać wykazywać wynik (stratę lub zysk) na gospodarce nieprzemysłowej (pozycji 2 do 6 strony strat i strony zysków).

2. Poczynając od sprawozdań sporządzanych na koniec II kwartału roku 1955 w pozycjach 2 do 6 strony „strat" wykazywać należy koszt własny gospodarki nieprzemysłowej, będący odpowiednikiem osiągniętych dochodów na gospodarce nieprzemysłowej w pozycjach 2 do 6 strony „zysków" wykazywać należy osiągnięte dochody na gospodarce nieprzemysłowej.

3. Zbiorcze „Rachunki strat i zysków" w zakresie omawianych pozycji 2 do 6 strony „strat" i strony „zysków" sporządza się przez sumowanie sprawozdań jednostek samodzielnie bilansujących.

Wicedyrektor Departamentu H. Druska

43.

OKÓLNIK Nr KS. 23/55
z dnia 29 czerwca 1955 r.
w sprawie wzmożenia kontroli prawidłowości zapisów księgowych na kontach rachunków i kredytów bankowych.

Ministerstwo Finansów — Departament Księgowości działając w porozumieniu z Komisją Głównych Księgowych Banków przypomina i wyjaśnia co następuje:

1. Obowiązek prawidłowego ewidencjonowania środków majątkowych, stojących do dyspozycji przedsiębiorstwa lub zakładu nałożony na głównych (starszych) księgowych uchwałą Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. w sprawie praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw i zakładów uspołecznionych (Monitor Polski Nr A-26, poz. 280 — Dział II/A ust. 1 lit. a i b) w całej rozciągłości dotyczy również środków pieniężnych gromadzonych na rachunkach bankowych jak też i kredytów bankowych. Obowiązek ten jednak, jak na to wskazują lustracje dokonywane przez Ministerstwo Finansów — Departament Księgowości oraz doświadczenie poszczególnych oddziałów banków, jest niejednokrotnie niedopełniany. Główną przyczyną tego stanu rzeczy jest brak należycie zorganizowanej kontroli wyciągów bankowych otrzymywanych przez przedsiębiorstwa i zakłady.

2. Celem zapobieżenia błędom w ewidencji operacji bankowych i naruszaniu dyscypliny finansowej (wydatkowaniu środków pieniężnych omyłkowo przelanych na rachunek bankowy) główny (starszy) księgowy obowiązany jest zorganizować należytą kontrolę prawidłowości wyciągów z wszelkich rachunków bankowych.

3. Za należytą kontrolę wyciągów z rachunków bankowych uznać można kontrolę, która:
   1) przeprowadzana jest w dniu otrzymania wyciągu bankowego a w każdym razie nie później niż w ciągu następnego dnia roboczego po dniu otrzymania wyciągu,
   2) obejmuje co najmniej następujące czynności:
      a) sprawdzenie ciągłości sald i kompletności załączników do wyciągu,
      b) porównanie kwot załączników z pozycjami wyciągu,
      c) sprawdzenie prawidłowości załączników pojedynczych i zestawień zbiorczych oraz pozycji wyciągu nieudokumentowanych załącznikami (np. operacji czekami gotówkowymi i rozliczeniowymi),
      d) ustalenie ewentualnych błędów formalnych, rachunkowych i merytorycznych w wyciągu i załącznikach do wyciągu.

4. Główny (starszy) księgowy odpowiedzialny jest również za zorganizowanie bieżącego powiadomiania właściwego oddziału banku o ewentualnych wykrytych błędach w wyciągach z rachunków bankowych. Wykryte błędy powinny być omówione w piśmie skierowanym do głównego księgowego właściwego oddziału banku. Do pisma dołączone być powinny również załączniki do wyciągu bankowego w przypadku gdy dotyczą one błędnych uznań lub obciążeń rachunku bankowego.

5. Dla uniknięcia nieporozumień wyjaśnia się, że przedsiębiorstwa i zakłady obowiązane są zachować pełną zgodność zapisów na rachunkach bankowych z danymi wyciągów; ewentualne błędne uznania lub obciążenia księgować należy na właściwym koncie rachunku bankowego w korespondencji z kontem „Inne należności i zobowiązania"; zaleca się przy tym otworzenie specjalnego konta analitycznego pod nazwą „Bankowe uznania i obciążenia do wyjaśnienia".

Wicedyrektor Departamentu H. Druska

44.

OKÓLNIK Nr PM. 21/55
z dnia 21 lipca 1955 r.
w sprawie opodatkowania wynagrodzeń za inkaso podatków i innych należności.

W związku z wątpliwościami podniesionymi przez niektóre organa finansowe, a powstałymi na tle stosowania okólnika Ministerstwa Finansów z dn. 15.III.1955, Nr PM. 12/55 w sprawie opodatkowania wynagrodzeń inkasentów podatkowych w prezydiach gromadzkich rad narodowych (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 4, poz. 17), Ministerstwo Finansów wyjaśnia:

1. Przepisy zarządzenia Ministra Finansów z dn. 9 maja 1952 r. w sprawie zwolnienia od podatku od wynagrodzeń niektórych wynagrodzeń za inkaso podatków (Mon. Pol. Nr A-44, poz. 627), mają zastosowanie tylko do wynagrodzeń otrzymywanych przez osoby, którym władza w oparciu o przepisy prawa zleciła wykonanie określonych czynności (art. 4

ust. 1, pkt 4) ustawy o podatku od wynagrodzeń — (Dz. U. 1949 r. Nr 7 poz. 41). Wynagrodzenia te, korzystają ze zwolnienia od podatku od wynagrodzeń.

2. Natomiast wynagrodzenia, wypłacane inkasentom podatkowym w prezydiach gromadzkich rad narodowych na podstawie Uchwały Nr 760/54 Prezydium Rządu z dn. 11.XII. 1954 r. w srawie powołania inkasentów podatkowych — są wynagrodzeniami wynikającymi z umów o pracę, zawartych przez tychże inkasentów z prezydiami gromadzkich rad narodowych (art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku od wynagrodzeń).
Prawidłowy sposób opodatkowania tego rodzaju wynagrodzeń został podany w powołanym na wstępie okólniku.

3. Równocześnie Ministerstwo Finansów wyjaśnia, iż przez określenie w ust. 6 wymienionego wyżej okólnika, że obliczania podatku od wypłacanych inkasentom podatkowym wynagrodzeń (zasadniczego ustalonego ryczałtowo, procentowego i premii kwartalnej), mają dokonywać wydziały finansowe prezydium powiatowej rady narodowej, należy rozumieć nietylko obliczanie należnego podatku od wynagrodzeń, ale także potrącanie i przelewanie na rachunek właściwych organów finansowych.

Generalny Dyrektor H. Kotlicki

45.

OKÓLNIK Nr PM. 19/55
z dnia 23 lipca 1955 r.
w sprawie opodatkowania spółek świadczących usługi z zakresu służby zdrowia.

W związku z wątpliwościami podnoszonymi w sprawie opodatkowania spółek, zawartych pomiędzy osobami wymienionymi w art. 6 ust. 6 pkt 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. Nr 49, poz. 450 z 1952 r. Nr 12, poz. 71 i z 1953 r. Nr 23, poz. 91) w celu wykonywania świadczeń usług z zakresu służby zdrowia oraz w sprawie opodatkowania spólników tych spółek, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

1) zgłoszenie obowiązku podatkowego spółki mającej na celu wykonywanie wymienionych wyżej świadczeń w tym samym lokalu i na wspólny rachunek spólników następuje w zakresie podatku obrotowego przez uzyskanie jednej karty rejestracyjnej na zakład usługowy a to zgodnie z przepisem § 17 ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 11 stycznia 1951 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. Nr 5, poz. 43, Nr 60, poz. 415, z 1952 r. Nr 42, poz. 292 i z 1954 r. Nr 13, poz. 49),

2) w przypadku, gdy spólnicy spółki przy wykonywaniu świadczeń w ramach spółki zachowają warunki zakreślone dla wykonywania przez nich wolnego zawodu, tj. wykonują wolny zawód osobiście bez zatrudniania lub korzystania z pomocy osób trzecich, obroty spółki oraz dochody spólników osiągnięte ze spółki należy traktować jako osiągnięte z wolnego zawodu. W związku z tym podatek obrotowy dla spółki należy ustalać przy zastosowaniu 4%-wej stawki podatkowej, a podatek dochodowy dla spólników z tytułu dochodów cząstkowych ze spółki — według trzeciej grupy źródeł przychodu z tym, że przy ustalaniu dochodu ogólnego będą mieć w tym przypadku zastosowanie przepisy art. 6 ust. 6 pkt 2 dekretu o podatku dochodowym.

Stałe zatrudnienie osób trzecich wyklucza stosowanie wspomnianych wyjaśnień zarówno w odniesieniu do spółki, jak i poszczególnych spólników, z wyjątkiem przypadków korzystania z nieodzownej stałej pomocy fachowej lub przyuczonej osób trzecich przy wykonywaniu zawodu w specjalnościach zabiegowych (np. w gabinetach laryngologów, chirurgów, ginekologów, okulistów itp.) oraz przy wykonywaniu zawodu przez lekarzy rentgenologów, analityków, fizykoterapeutów i lekarzy dentystów. W przypadkach wątpliwych, czy korzystanie z pomocy fachowej osób trzecich było uzasadnione warunkami wykonywania danego zawodu, należy zasięgać opinii wydziału zdrowia prezydium wojewódzkiej (m. st. Warszawy i m. Łodzi) rady narodowej. Opinię (w odpisie) należy w każdym przypadku przesłać do wiadomości Ministerstwu Finansów. W przypadkach, gdy wydział finansowy nie podzieli stanowiska wydziału zdrowia, sprawę należy (przed dokonaniem wymiaru podatków obrotowego i dochodowego) przedłożyć do decyzji Ministerstwa Finansów.

Gdy spółka zatem, poza przypadkami wyżej wymienionymi, zatrudnia osoby trzecie, podatek obrotowy dla spółki należy ustalać przy zastosowaniu 5% stawki podatkowej, a podatek dochodowy dla spólników z tytułu dochodów cząstkowych ze spółki — według czwartej grupy źródeł przychodów, z tym że przy ustalaniu dochodu ogólnego nie będą miały w tym przypadku zastosowania przepisy art. 6 ust. 6 pkt 2 dekretu o podatku dochodowym.

Generalny Dyrektor H. Kotlicki

46.

OKÓLNIK Nr PM. 20/55
z dnia 23 lipca 1955 r.
w sprawie obowiązku wydawania i przechowywania rachunków, stwierdzających sprzedaż rzeczy ruchomej lub wykonanie świadczenia usług.

Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że podatnicy podatku obrotowego zwolnieni od obowiązku prowadzenia ksiąg podatkowych oraz podatnicy podatku obrotowego nie podlegający obowiązkowi podatkowemu w podatku obrotowym z mocy szczególnych przepisów — mają obowiązek wydawania w każdym przypadku sprzedaży towarów w większej ilości bądź do dalszej odprzedaży lub przeróbki, a w pozostałych przypadkach na żądanie, rachunków stwierdzających sprzedaż rzeczy ruchomej lub wykonanie świadczenia usług i zawierających wszystkie dane wymagane przepisami art. 104 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 56, poz. 506, z 1953 r. Nr 9, poz. 27). Wynika to z przepisu art. 105 post. pod., który nakłada obowiązek wydawania rachunków na wszystkie osoby wykonujące świadczenia podlegające podatkowi obrotowemu, choćby zwolnione przepisami ustawowymi od obowiązku opłacania tego podatku, z wyjątkiem rolników sprzedających wytwory własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego, nie przerobione sposobem przemysłowym, bez utrzymywania stałych miejsc sprzedaży poza obrębem gospodarstwa rolnego.

Podatnicy, o których wyżej mowa, obowiązani są także kolejno numerować wydawane rachunki i przechowywać w kolejności numerów kopie tych rachunków przez lat sześć, licząc od końca roku, którego dotyczą.

Generalny Dyrektor H. Kotlicki

KOMUNIKAT

W Biuletynie Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 11 pod pozycją 36 zostało opublikowane zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów Nr 60 z dnia 3 maja 1955 r. w sprawie sporządzania i zatwierdzania tytułów inwestycyjnych na nakłady zaplecza techniczno-gospodarczego i socjalno-bytowego przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego oraz w sprawie finansowania tych nakładów.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 12.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1526-91-1/1 w N.B.P.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,50

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 5219, B-6-7779, 24.000, 4.VIII—6.VIII-55 r.